

[Aksel Larsen.]

side vil man have valg og regeringsskifte, og det er både menneskeligt og politisk forståeligt. Fra radikal side vil man helst undgå valg og i givet fald forsøge at skabe sig et valggrundlag, der giver vælgerne indtryk af, at de radikale er de eneste renfærdige, uselviske politikere i landet, og det er også forståeligt. Fra socialdemokratiets side ønsker man, at regeringen skal blive siddende, og man har givet tilstrækkelig tydeligt udtryk for, at man er villig til at betale omtrent en hvilken som helst pris til højrepartierne her i salen for at få lov til at blive siddende.

Man har jo også lagt op til det med de forslag, man er kommet med, som stort set absolut er arbejderfjendtlige i deres tendens. Man har samtidig, mere eller mindre i blomstersprog, bedt venstre og konservative om at stille forslag om værre og mere reaktionære foranstaltninger, så skal regeringen nok gennemføre dem, og man er yderst skuffet over, at venstre og konservative ikke vil gøre regeringen den tjeneste, så socialdemokratiet kunne sige til arbejderne: det var ikke os, der fandt på det, men vi blev tvunget til det af de borgerlige partier.

Men det ser altså ikke ud til, at den beregning holder. Det ser ikke ud til, at man når det, man ganske åbenlyst ønsker. Man har fået besked om noget andet fra dem, man kalder de døvstumme, og det er besynderligt, at den socialdemokratiske presse, som har så travlt med at citere, hvad det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har sagt eller ikke har sagt — jeg ved det ikke — i et udvalg bag lukkede døre, ikke beskæftiger sig mere med noget, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har sagt i offentligheden, nemlig at efter hans opfattelse bør der lægges en ganske bestemt plan for, hvad der skal ske på den økonomiske politiks område, eller hvad angår foranstaltninger, der kan indvirke på den økonomiske politik en meget lang årrække frem i tiden, og samtidig at der skal træffes ganske bestemte aftaler om, hvad partierne har lov til og ikke har lov til at agitere med politisk. Jeg opfatter det sådan, at det er den klareste og tydeligste udtalelse om, hvad venstre og konservative forlanger af regeringen. De forlanger, at man skal træffe konkrete aftaler om, hvordan den

økonomiske politik, skattepolitikken, pengepolitikken, socialpolitikken, skal være i en række år frem i tiden, og at disse aftaler skal suppleres med aftaler om, at ingen af de i aftalerne deltagende partier må gå ud og love deres vælgere folkepensionering, bedre børneforsorg, højere lønninger, fuld beskæftigelse eller noget lignende. Det er betingelsen.

Ja, jeg forstår godt, at det kan regeringen og socialdemokratiet ikke gå ind på, og derfor står vi i den situation, vi står i i dag. Derfor er det ikke bristet i udvalget, derfor holdes situationen flydende, så vi får disse to beskedne forslag til anden behandling plus dette mærkelige forslag om afbetalingsloven, som skal være med til at redde Danmarks valuta. Man vil holde situationen flydende og se, om der skulle vise sig en mulighed for regeringen for at komme i samarbejde med venstre og konservative, og hvis denne mulighed ikke viser sig, om man så kan tage et valg på et tidspunkt og på et grundlag, der er lidt gunstigere for socialdemokratiet end i øjeblikket, hvor alle socialdemokratiets vælgere med god grund er opskræmt over, at regeringen har svigtet alle sine valgløfter, og at den nu tvært imod sine valgløfter kommer med nedskæringsforslag.

Det er den situation, vi befinder os i, og det er måske håbløst at få regeringen til at ændre politik, men jeg har i hvert fald alligevel pligt til at gøre et forsøg. Jeg har pligt til at sige til regeringen, at den kan tage det med sindsro, at den ikke kan få gennemført flertallet af de forslag, den har fremsat her i folketinget. Den kan tage det med sindsro, at venstre og konservative ganske bestemt har politiske hensigter, som er yderst ubehagelige for den arbejdende befolkning i dette land. Den behøver ikke at gennemføre deres program, og den behøver ikke at udsætte sig selv eller landet for den risiko, at venstre og konservative med eller uden valg kommer til at danne regering.

Den kan bare give sig til at føre en anden politik i overensstemmelse med, hvad flertallet af befolkningen her i landet ønsker, og en politik, som der kan skaffes flertal for her i folketinget. Den kan ved at føre en sådan politik skaffe sig et flertal, som er noget større end det sikkert meget lille